

**One
for the
road**

een comédie

van willy russell

teater de kelk

vert. : walter ertvelt
decor: leo hubrecht
regie: eddy verbruggen
met: jos van geel
marleen maes
suzanne saerens
arthur semay

speeldata: 23,29,30 dec.,
5,6,8,12,13,15,18,19,20,22 jan.
om 20.30 u.

reservaties: teater de kelk,
langestr. 69, brugge, 050/33.28.77

„One for the road” in De Kelk

BRUGGE – Donderdag 22 december om 20 u. 30 in teater De Kelk gaat „One for the road” in avant-première. One for the road, of het verhaal van vier kinderen van de jaren zestig. Twee koppels. De vrolijke vrijheid die hen dreef toen ze twintig waren, is gestikt in het konfektiebestaan van de kleinburger.

„Opgesloten in het mediocre comfort van een nieuwe bouwwijk in het Westvlaamse Tielt, worden de frustraties tot barstens toe opgepot. Arthur en Suzanne komen op bezoek bij Marleen en Eddy, die een feestje bouwen om Eddy's dertigste verjaardag te vieren. Het wordt een gedenkwaardige avond. Vlaanderen anno 1980. Een heerlijke zedenschets met breed palet geborsteld, vol schaamte, humor, nostalgie, de grijzen van de middenklasse, hun innerlijke onvrede in impotente revolte. De droefgeestigheid van de dagelijkse komedie”.

Jos Van Geel, Marleen Maes, Arthur Semay en Suzanne Saerens acteren, Willy Russell stond in voor het scenario, Walter Ertvelt voor de vertaling, Jacky Tummers voor de regie.

De andere speeldagen van „One for the road” zijn 23, 29 en 30 december en 5, 6, 8, 12, 13, 18, 19, 20, 22, en 24 januari. Voor reservatie kan men zich wenden tot Teater De Kelk, Langestraat 69 in Brugge, tel. 050-33.28.77. Leden van het Masereelfonds kunnen op donderdag 22 december binnen voor 75 fr., de andere dagen voor 140 fr. Anders betaalt men 170 fr. Meer inlichtingen over deze kortingen op het plaatselijk sekretariaat van het Masereelfonds, Genthof 3 in, Brugge, tel. 050-33.05.29. (vhh)

"One for the Road" in De Kelk: niet alleen naar een titel zoeken...

Teater De Kelk zocht blijkbaar vruchteloos naar een Nederlandse vertaling van de oorspronkelijke titel. Maar helaas wordt in deze produktie naar meer dan een passende titel gezocht.

In deze komedie van Willy Russell (Liverpool 1947) gaat het trouwens ook over een vruchteloos zoeken om zich af te reageren, om er van onder te trekken, om te vergeten of te aanvaarden dat men rond zijn dertigste reeds zijn plooi heeft gevonden in een maatschappij, die men een goed tiental jaren vroeger uitspuwde. De ene voelt dat harder aan dan de andere. Daarrond kan men stof genoeg vinden voor een heerlijke komedie vol zelfspot en nostalgie.

In „One for the Road" zijn al die gegevens aanwezig. Zij worden zelfs handig en diskreet naar ons Vlaanderen anno 1980 overgebracht. Maar alles gaat door een grove molen, ver van fijn gemalen. Herkenbaar zijn de vier personages zeker, je zou wel moeten blind zijn, of doof. Maar de auteur en de regisseur doen ook alles om het ons uit te leggen. Er wordt hier echt met handen en voeten gespeeld.

Centraal staat Bert. Het is zijn verjaardag. Zijn vrouw Pauline heeft een bevriend koppel uitgenodigd alsook zijn ouders. Die laatsten zullen wij niet zien, om de eenvoudige reden dat zij het huis van zoonlief nooit terugvinden in de anonieme wijk met straten die steeds op mekaar gelijken en op de koop toe allemaal namen van komponisten dragen!

Het bevriende koppel verschijnt wel.

Cecile en Robert heten zij, ongeveer dezelfde ouderdom, wonen vlakbij en zijn zoals velen in de buurt slachtoffer van de misplaatste grappen en vernielzucht van jeugdige vandalen, denkt men.

Bert is niet gelukkig met zijn ouderdom, met zijn job, met zijn huis, buurt en vrienden. Kortom, men kon hem geen slechtere feestdag uitzoeken dan juist die verjaardag.

Zijn Pauline begrijpt daar niets van, zij is een toonbeeld van domheid en konformisme; Cecile doet daarentegen erg parvenu en geleerd, zij weet alles beter en wil absoluut Berts onrust aan seksuele frustraties toeschrijven.

Maar Robert is eerder een bonvivant, met een flinke dosis drank zal hij Bert nog gaan begrijpen ook. Hoe het afloopt kunt u wel raden. Het wordt niets, maar het heeft fel gedonderd. Bert en Robert zijn pantoffelhelden en de twee burgerdameletjes halen hun slag (of hun mannen?) thuis.

Dan kan de toeschouwer thuis mediteren – maar dat zal hij bij definitie niet doen – over de triestige konditie van de doorsnee bourgeois die hij geworden is. Bij ontstentenis hiervan heeft hij dan toch met zijn eigen portret kunnen lachen.

Maar toch niet veel. Die zedenschets mist voor een deel zijn doel. Bert is te, Pauline is te, Cecile en Robert zijn te. Te opgewonden, te dom, te schrandler, te begrijpend, te al wat u wilt.

Marleen Maes (Pauline) doet dat radikaal, Suzanne Saerens (Cecile) doet

Suz. Saerens, Marleen Maes, Jos Van Geel en Arth. Semay doen hun best om er iets pittigs van te maken.

het veel te subtiel, Arthur Semay (Robert) doet het te rondborstig en Jos Van Geel (Bert) doet het te zenuwachtig.

En nochtans hebben Marleen, Suzanne en Jos de gewoonte samen te spelen. Het is alsof zij hun personages niet onder de knie krijgen. Wat wij trouwens best begrijpen; het stuk berust meer op effectjagerij dan op interne logica.

Nu, sommige situaties zijn wel leuk, de kernidee is een reëel iets, maar veel

verder gaat het niet, en dan blijven onze vier helden rond de pot draaien en wordt er veel gepraat voor niets.

Het is een genre dat wij in De Kelk niet gewoon zijn, dat blijkbaar ergens als een toegeving kan beschouwd worden, maar waarvan regisseur Eddy Verbruggen geen overtuigende realisatie weet te maken.

J.V.D.

Een komedie in De Kelk

Een komedie in De Kelk! Het is geleden van «Het Souper» van Rudy Geldhof. Of «One for the Road» een kassukses wordt, is ons niet erg duidelijk. «One for the Road» is nl. geen giller, geen stuk dat je moet gezien hebben. Bilenkleters blijven liever thuis en liefhebbers van «betere komedies» zullen dit stuk wel iets te mager aan inhoud vinden.

Het is moeilijk om een goeie komedie te vinden. De meeste lachstukken zijn gebaseerd op ondergordelse grappen, Chaplintoestanden en herkauwhumor. «One for the Road» is dat ook voor een gedeelte, maar de auteur gebruikt deze cliché-ingrediënten met mate. Het komische aspect van dit stuk ligt hem nl. niet zozeer in de opeenstapeling van zottigheden dan wel in het grappige van de situatie. De verburgerlijking van de Beatles-generatie. De mentale teloorgang van de dertiger. De hippie-meid van weleer die thans haar kleren bij Devuyt koopt. Of de klucht van de vooruitstrevende Bert die dan toch maar getrouwd is met een conservatieve trut die denkt «in» te zijn omdat ze John Denver graag hoort.

«One for the Road» is een toneelstuk dat een onderwerp aanpakt dat in de popmuziek al ruim aan bod is gekomen. Niet alleen in «The last time I saw Richard» van Joni Mitchell, waarnaar Bert zo graag luistert. Het is een stuk dat als titel «Bejaarden van 30» had kunnen meekrijgen, omdat het de leegheid van het doorsnee middenklasse-gezin illustreert. Voor heel wat mensen houdt het leven op bij de 25ste verjaardag. Men verliest z'n wilde haren, zegt men wel eens, maar samen met die wilde haren verliest men vaak ook zijn zin om te experimenteren. Men is tevreden met middelmatige popmuziek, oppervlakkige toneelstukken, voorspelbare opera's en boeken van Konsalik. Bob Dylan wordt vervangen door John-Meli-Denver, Raymond van het Groenewoud door Rob-Materne-De Nijs en ook James Last wordt getoleerd. Het leven wordt op maat gesneden: men leidt een konfektiebestaan. De moderne klanken van TC Matic doen pijn aan de oren. De kleine burger houdt veel meer van het cleane geluid van The Bet, of Scooter, of Abba. De problemen van de dertiger beperken zich tot

het soort pampers dat de kleine het liefst draagt, de kwaliteit van tupperwear-dozen en de jaarlijkse reis naar Spanje.

Dap't is het wat Bert dwars zit op de vooravond van z'n dertigste verjaardag. En daarrond heeft Willy Russell een amusant toneelstukje geschreven. Er wordt gelachen om Pauline (Marleen Maes), het prototype van de hypokriete, conservatieve burgertrut, om Cécile (Suzanne Saerens) de pseudo-erudiete dame die te veel bladen als Flair en Het Beste leest, en zich bijgevolg al zelf een psychologe waant.

Zo schrijft ze Berts revolte toe aan «manische melancholie» en de frustratie van de «ejaculatio praecox» (het voortijdig klaarkomen). En dan zijn er nog Bert en Robert, resp. Jos Van Geel en Arthur Semay. Bert die penissen en kutten op serres en omheiningen in de omgeving schildert, en Robert die zichzelf voortdurend tegenspreekt.

We hebben ons goed geamuseerd, maar ook niet overdreven goed. Misschien heeft dat te maken met de ambiance in het zaaltje. Op de avant-première was er nl. niet zoveel volk.

Maar eigenlijk denken wij dat het stuk iets te weinig grappige vondsten bevat om het als komedie waar te maken. De regie (van Eddy Verbruggen) is ook iets te mak. Er wordt bv. veel te voorzichtig omgesprongen met die platen van Rob De Nijs, Paul Anka en François Glorieux, terwijl de personages te weinig kleur krijgen.

Het stuk evolueert naar een fase waarin iedereen beslist er op uit te trekken. Te gaan liften en dan maar zien waar men arriveert. Eigenlijk is alleen Jos Van Geel uitstekend in dit stuk. Marleen Maes vergallopeert zich in het egin, en straalt geen duidelijke persoonlijkheid uit. Suzanne Saerens doet al even hautain mét of zonder Berts jeans (overigens merkwaardig dat Bert een damesjeans draagt die evengoed zit in het poepke van Cécile) en Arthur Semay komt niet erg goed uit de verf.

«One for the Road» is de onvertaalde Engelse titel. Die slaat niet op dat laatste glaasje voor het naar huis gaan, maar op het gegeven dat Bert de baan op wil om al liftend te vergeten dat hij oud is op z'n dertigste. Wij hadden het stuk als «Liften naar eergisteren» of «Een drie ervoor» of «Sgt Peppers heen en terug» vertaald, maar «One for the Road» is ook wel goed.

Jon MISSELYN